

Sygn. akt III KK 236/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora
w sprawie A. G.

oskarżonego z art. 297 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 lutego 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 11 czerwca 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej uchylenia pkt 2
wyroku Sądu Rejonowego w W. i umorzenia - na podstawie art.
17 § 1 pkt 6 kpk - postępowania w tej części (pkt 4 wyroku), i
sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 11 czerwca 2012 r., orzekł:

1. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
2. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 3;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody.

Wyrok ten zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego, prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 r.:

- I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej – punkt 3 wyroku;
 2. w myśl art. 4 § 1 k.k. za podstawę skazania i wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyroku przyjął art. 1 § 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego (Dz. U. z 1994 r., Nr 126, poz. 615) i za to na podstawie art. 1 § 1 cyt. ustawy wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
 3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;
 4. uchylił punkt 2 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tej części umorzył;
 5. uchylił orzeczenie zawarte w punkcie 5 wyroku;
- II. w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku Prokurator Generalny wniósł – w trybie art. 52 § 1 k.p.k. – kasację, zaskarżając wyrok w zakresie pkt. 4 jego części dyspozytywnej na niekorzyść A. G. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 101 § 1 pkt. 3 k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. przepisy wprowadzające

Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 554) polegające na błędnym przyjęciu, że karalność zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt. 2 wyroku Sądu Rejonowego, popełnionego w kwietniu 1997 r., zakwalifikowanego z art. 297 § 1 k.k. ustała, wobec upływu okresu przedawnienia, podczas gdy z analizy akt sprawy wynika, że nastąpi ona dopiero w kwietniu 2017 r. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt. 4 części dyspozytywnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Uchylając wyrok Sądu Rejonowego w zakresie pkt. 2 (przypisanie oskarżonemu popełnienia występku z art. 297 § 1 k.k.) i umarzając postępowanie w tej części na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k., Sąd Okręgowy przyjął, że karalność tego występku, popełnionego w kwietniu 1997 r., ustała – w myśl art. 101 § 1 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. – po upływie 15 lat, zatem w kwietniu 2012 r.

Autor kasacji trafnie podnosi, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł, iż ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109) zmieniono m.in. art. 102 k.k., który otrzymał następujące brzmienie: „Jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa określonego w § 1 pkt. 1-3 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach – z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu”. Powyższa zmiana weszła w życie 3 sierpnia 2005 r. Jednocześnie w myśl art. 2 cyt. wyżej ustawy do czynów popełnionych przed wejściem w życie ustawy zmieniającej stosuje się przepisy Kodeksy karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

W przedmiotowej sprawie postanowienie o przedstawienie zarzutów A. G., m.in. o czyn z art. 297 § 1 k.k., zostało mu ogłoszone w dniu 23 czerwca 1999 r. i przesłuchano go w charakterze podejrzanego (k. 1488-1490, t. VIII). Oczywiście jest zatem, że powyższa czynność procesowa spowodowała wszczęcie postępowanie przeciwko osobie, tym samym termin przedawnienia karalności w tym zakresie wydłużony został do lat 15, zaś nowelizacja art. 102 k.k. ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. skutkowałą przedłużeniem owego okresu o dalsze 5 lat. W realiach sprawy karalność przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. nastąpi w kwietniu 2017 r., a nie

nastąpiła, jak błędnie przyjął to Sąd odwoławczy, w kwietniu 2012 r. Bezsporne jest zatem, że doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji, mającego istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego, albowiem błędna wykładnia przepisów o przedawnieniu skutkowałą wadliwym umorzeniem postępowania w zakresie czynu z art. 297 § 1 k.k.

Podzielając zasadność zarzutu kasacji i jej wniosek końcowy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.